

59

1956

Az Oktatásügyi Minisztérium Szemléltető Filmkirendeltsége
diafilm sorozatából

268. szám

AMERIKA ÁLLATAI. III.

Állattani sorozat: 40.

Készült: 1956. évben

1. Amerikai kékvarju

Dél-Braziliában, Uruguayban és Paraguayban a legelterjedtebb varjak egyike. Hát-, szárny- és farktollai sötét tengerkékek, egyébként szénfekete színű. Rovarokkal táplálkozik, de apró emlősöket, madarakat, hüllőket is felfal. A baromfiudvaron sok kárt okozhat, mert a tyuktojást ellopkodja.

2. Bóbitás sapu

Ez a madár majdnem kizárólag csak Dél-Amerikában fordul elő. Fényes, fekete színű, csak kormánytollai citromsárgák. Rákona a sárgahátú kóka madár, amely lármás énekes és a legpompásabb utánozó. A borsevő, a harkály, sőt a juhok hangját is kitűnően utánozza, de a kacsa, vagy liba gágogását is. Sajátságos fészkeket épít a pálmalegyezőkön hosszú fűszálakból, vagy a palma farostjaiból. Igen kevés fiókát költ.

/A 3. kép technikai okok miatt kimaradt./

4. Kék cize

Dél-Amerika nagy részében honos ez a szép, ultramarinkék, feje tetején kékeszöld színű madár. Több utazó említi, hogy a bennszülöttek azért vadásszák, mert gyönyörű, ragyogó tollazatából csecsebecsét készítenek.

5. Zöld bibirke

Amerikában igen sok fajtája él a bibirkeféléknek. Legtöbbje fakuszók módjára a fák törzsén kuszik, de vannak amelyek a földön a billegetőkhöz hasonlóan szaladgálnak. Minden fajnak fő tápláléka a rovar. Sokan közülük kellemesen hangzó, dallamos énekesek.

/A 6. kép technikai okok miatt kimaradt./

7. Örvös kotinga

Mexikó déli részétől Argentína északi szegélyéig van elterjedve. A tropikus őserdők ragyogó színű madara, melynek sötétbibor, ibolyakék tollazatából a lakosok sokféle csecsebecsét készítenek.

8. Csimborasszói kolibri

Csak a Csimborasszón fordul elő 4-5000 m magasságban a kolibri-féléknek egyik legszebb képviselője, a csimborasszói kolibri. Tollazatában ibolya, olajbarna, ragyogó zöld színek váltakoznak.

5612528/268

- 1 -

9. Kardcsőrű kolibri

Venezuela, Kolumbia és Peru hegyvidékein él ez a kis madár, mely arról nevezetes, hogy az összes kolibrik közül ennek van a leghosszabb csőre és ezért lehetetlen más fajjal összetéveszteni. Csőre éppen olyan hosszú, mint törzse. Tollazatában a fémszöld, rézvörös, bronzszöld, világoszöld színek váltakoznak.

10. Virágkolibri

Rio de Janeirotól délre, a keleti partvidék erdőségeiben gyakran előfordul. Élénk színű, igen hosszú farku kolibriféle.

11. Hárpiasas

Dél-Amerika legerősebb ragadozó madara. Teste igen erős, csőre feltűnően hatalmas, lába erősebb, mint bármely ragadozóé és mindegyik hosszú ujja rendkívül nagy, vastag karommal felfegyverzett. A hárpiasas nedves, vízben gazdag erdőségekben tanyázik, különösen a folyópartokat kedveli. A nagyobb gerinces állatokat pusztítja, egyesek szerint a lajhárokat is megtámadja. Az indiánok igen sokra becsülik, mert tollait ősidőktől fogva fejdísznek használják.

12. Kondor

A kondorféléket ujvilági keselyűknek is nevezik. Erős, pulyka-nagyságu vagy ennél is nagyobb madarak, amelyek Dél-Amerika magas hegységeiben majdnem mindenütt elterjedtek. Legszivesebben a 3500 m-es övben tartózkodnak. Ezek a madarak is - a többi keselyűhöz hasonlóan - elsősorban dögevők. Egyes utazók szerint már két kondor képes megölni egy szarvast. A kondorok a csordákat nyomon követik és az elhullott borjakat és bárányokat, sőt még a védekezni képtelen lovakat is megtámadják. Fészük megközelíthetetlen sziklákon van.

13. Királykondor

Dél-Amerika alföldi vidékein, Mexikóban, Texasban, sőt állítólag Floridában is előfordul a pompás tollazatu királykondor. A hegységekben a tenger színe fölé csak 1500 m magasságig hatol fel. Igazi hazája az őserdők és fás síkságok. Fában szűkölködő sztyeppéken és erdőten hegységekben nyomára nem akadhatunk. Dögevő madár. Rengeteg sokat eszik. Nem ritkán úgy telezabálja magát, hogy alig tud mozdulni. Tele beggyel elviselhetetlen dögszag, de ha begye üres is, erős pézsmaszagot áraszt. Fészket magas fára rakja, rendszerint két fiókat költ ki. A kirepült fiókák hónapokig járnak szülőik társaságában.

14. Aniuma

Az aniumák vagy tüskés szárnyu madarak Dél-Amerika valamennyi nagyobb mocsarában honosak. Termetes, tetszetős madarak, melyeknek hangja erősen emlékeztet a ludak és darvak hangjára, vagy a pulykakas burikolására. Tulnyomóan növényi anyagokkal élnek, bár feltehető, hogy egyéb mocsári madarakhoz hasonlóan rovarokat, apróbb békákat és halakat is fogdosnak. Nagy fészket a mocsarak közepébe rakják és rendszerint két fiókat keltének ki. A fiatal

madarak könnyen beletörődnek a fogságba, jól megélnek a baromfiak között s egyes utazók szerint pásztorként vigyáznak a házi szárnyasokra. Dél-Amerikában a baromfi farmokon igen sok helyen tartják.

15. Nandu

Brazília déli és középső részeiben, Bolíviában, Paraguayban honos. A nanduk a kazuárokkal és struccokkal együtt a legősibb és legnagyobb madarak. A nandu kakas magassága 200, hosszúsága 150 cm, a tojó ennél valamivel kisebb. A nanduk a pampákon, pusztaságokon élnek, az őserdőket kerülik. Kitűnő futók. A fészket a kakas készíti el, egy kis mélyedést keres, melyet szegényesen néhány fűszállal bélel ki. A 7-23 tojásból álló fészket a kakas egyedül kotolja, a tojó csak héba-hóba ül rá a tojásokra. A kikelt fióka fogolynyi nagyságu, első tápláléka a fészek környékén szerzetesét heverő elvetélt tojás. Mihelyt lábra tud állni, rovarokat fogdos. A nandu tojását, amelyet 15 tyuktojással egyenértékűnek tartanak, a lakosság gyűjti. Husa szívós, de bőséges olajos híg zsírja igen kedvelt a bennszülöttek konyháján. Állatkertjeinkből a nandu nem szokott hiányozni, tartása nem jár különösebb nehézséggel.

16. Óriás tatu

Az óriás tatu az armadillókkal és matakókkal együtt a páncélos foghijasokhoz tartozik. A harmadkor végéig élt páncélosok akkorák voltak, mint a rinocérosz, mások legalább is akkorák, mint az ökrök, a maiak farokkal együtt 1.5 m, farok nélkül 1 m hosszúak. A tatu rovarlárvákkal, hernyókkal, kukacokkal és férgekkel táplálkozik. Teste olyan erős pézsmaillatot terjeszt, hogy a husa teljesen élvezhetetlen. Üldözői elől rögtön barlangjába bujlik be, ahonnan ha ki akarják ásni, ő maga olyan gyorsan ás a föld belseje felé, hogy az ember az ásóval alig bírja követni.

17. Hatöves armadilló

Dél-Amerika északi partvidékétől Argentínáig mindenütt megtalálható. Kb. 60 cm hosszú állat. Hátpáncélja sötétbarna és sárga színű. Életmódja igen érdekes. 1-2m hosszú, maguk ásta, katlanszerű üregekben töltik minden idejüket, csak táplálékkeresés céljából távoznak tanyájukról. Hangyákat, természeteket, rovarokat, lárvákat, hernyókat, sáskákat, földi gilisztát esznek. A nőstény 4-6 fiát gondosan rejtegeti magáásta üregében, de mihelyt némileg felcseperednek, szétszélednek, mindegyik a maga útjára tér és anyjuk a legkevésbé sem törődik velük. A dél-amerikaiak gyűlölik az armadillót, mert sok szerencsétlenségnek az okozója. A rengeteg kiásott gödör szinte aláaknázza az ültetvényeket. A dél-amerikai pusztákon vágató lovasok is könnyen nyakukat szegik, ha az armadilló vackába belelépnek. Husa valóságos csemege "gyöngye és fehér mint a tyuk husa, hája pedig teljesen olyan izü mint a borjuvese", ezért szorgalmasan vadásszák.

18. Sörényes hangyász

Paraguayban fordul elő ez az 1,3 m hosszú állat. Több utazó leírása szerint megjelenése "határozottan förtelmes". Feje kicsiny,

orra tompa, szeme apró és mélyenülő, Törzse nagy, formátlan, Mell-ső végtagjai erősek, a hátsók gyengébbek. Járása lassu lépegetés. Kizárólag hangyákkal és hangyabábokkal táplálkozik. Mell-ső lábainak karmaival felszaggatja a természetek várait, azután a természetek közé nyújtja nyelvét, majd megrakodottan visszarántja szájába. Ezt mind-addig ismétli, míg jól nem lakott. Igen hasznos állat, mert Paraguay egyes vidékein igen sok kárt okozó természeteknek és hangyáknak nagy ellenésége. Egyetlen kölykét a hátán hurcolja és csak akkor válik meg anyjától, amikor az ismét vemhes lesz.

19. Törpe hangyás

Közép- és Dél-Amerikában gyakori ez a körülbelül mókusnagyságu állat. A legsűrűbb erdőkben tartózkodik és mert éjjeli állat, a nappal a fák ágai között átalussza. Hangyával, méhvel, darázssal, kukaccal táplálkozik. A gyenge kis állat még a közép-nagyságu baglyoknak is áldozatul esik. Mivel kicsinyiségénél fogva a sűrű erdőben könnyen elkerüli a vadász figyelmét, megfigyelni nehéz, életmódjáról, szaporodás-módjáról alig tudunk valamit.

20. Háromujju lajhár

Dél-Amerikában a harmadkor elején óriási testű foghijasok éltek. A mostani legtermetesebb fajok akkorák, mint egy jókora farkas, a kihalt fajok viszont meghaladták az ökör nagyságát. A foghijasok esetlen, nehézkes testalkatu állatok. Legfontosabb bélyegük, hogy fogazatuk egynemű, hiányos és zománcnélküli. A háromujju lajhár egész teste 52 cm hosszú. Elterjedési területe az Amazonas vidékétől Ecuador és Columbia tájai. Nedves síkságok buja tenyészete őserdeiben tanyázik. Minél árnyasabb a vadon, minél sűrűbb a család, annál megfelelőbb lakóhelye a gyámoltalan állatoknak. Éjjeli állatok, nappal meg sem mozdulnak. Kizárólag rügyekkel, fiatal hajtásokkal, gyümölcsökkel táplálkoznak és a falevelekről nyalogatják a harmatot. A lajhárnak egyszerre csak egy fia van, amelyet a nőstény mindig magával cipel, de ahogy a kölyök felcseperedik, szeretete csakhamar megszűnik és később már alig törődik vele.

21. Pampaszi nyul

Argentina nagy mezőségein, Uruguayban és Patagoniában él. A legmagányosabb, legkopárabb vidékeken szeret tartózkodni, de emberi tanyák közelében is akadtak üregeire. A nyulak közösen ássák és közösen is lakják tanyáikat, ahol az egész nappal eltöltik, csak alkonyat felé indulnak el táplálékukat megkeresni. Megeszik a fűvet, gyökeret, fakérget, de falánkságukkal a szántóföldek kultúrnövényei között is sok kárt okoznak, ezért a lakosság üldözi őket.

22. Perui macskanyul

Dél-Amerika majdnem minden magas hegyvidékén előfordulnak a nyulszájú rágcsálók, amelyeket hosszú, bozontos farku házinyulaknak lehetne tekinteni. A rövid farku csincsilla és a gyapjas csincsilla bundája értékes prém, míg ugyanebbe a családba tartozó perui macskanyul az értéktelen "chinchillones" szőrmét szolgáltatja. Igen fürgé, eleven állatok, igénytelenek, eleségük fű, gyökér, moha.

23. Hódpatkány

Az amerikai spanyolok nutriának nevezik ezt az állatot, amely a legnagyobb rágcsálók egyike. A mérsékelt éghajlatú Dél-Amerikában fordul elő. Tavak, csendes folyók partján párosával élnek. A nőstény évente egyszer 4-6 kölyköt vet. A kis hódpatkányok igen gyorsan megnőnek és hosszú ideig együttmaradnak anyjukkal. Tömött, rövid és puha, csaknem vízhatlan pihoszőrrel borított testüket hosszabb gyengefényű nemezszőr fedi. Bundájuk igen értékes, ezért vadásszák.

24. Vizidisznó

A vízben élő rágcsálók közül a legnagyobb testű, legesetlenebb a vizidisznó. Testének alakja és sörteszerű szőreazete a disznóra emlékeztet. A kifejlett állat testhossza 1 m-nél is több, súlya 50 kg is lehet. Dél-Amerika legnagyobb részében elterjedt, a folyók, tavak, mocsarak partján tartózkodik. Vizinövényekkel, fiatal fák kérgével táplálkozik, de mivel az úttétvényekbe beszabadulva a görögdinnyét, kukoricát, rizst, cukornádat is felfalja, kárt is okoz. Husának kellemetlen halzsir íze van, szivacsos csupasz bőréből szijjakat, nyergeket készítenek.

25. Mara

Ez a nagyon sajátos pusztai állat a patakörmű rágcsálókhoz tartozik. Darwin leírásából tudjuk, hogy a mara Patagónia köves és vízben szűkölködő pusztaságain tanyázik, a legkietlenebb tájon is megél. Testhossza 50 cm, a mivel vállmagassága 45 cm is lehet, első látásra inkább kisebb kérődzőhöz, mint rágcsálóhoz hasonlít. Husát a lakosság megeszi, de inkább szép bőréért vadásszák szenvedélyesen, amelyből takarókat készítenek.

26. Sörényes fóka

A Csendes-óceán dél-amerikai partvidékén gyakori az uszólábuakhoz tartozó sörényes fóka. Hossza kb. 2 m, testét szorosan lesimuló szőr fedi. A fej tetétől a hát közepéig széles, de aránylag rövidszálu sörény huzódik végig, amely az áll mögött szakállszerűen meghosszabbodik. A szárazföld partvidékein tanyázik, különösen a tengerbe nyuló hegyfokokat és a nagyobb szigeteket összekötő földszorosokat kedveli. A vízben igen ügyesen mozog, de a szárazföldön sem esetlen, keskeny sziklapárkányokon is a legnagyobb biztonsággal tud megállni, s a nagyon meredek lejtőkön is minden erőlködés nélkül felkuszlik. Kölykét a fiasító telepeken hozza világra, ahol 10-15 tagú családokra oszolva élnek a sörényes fókák. Az újszülött kiscókák igen esetlenek, de nagyon játékosak. Mivel bőruk és zsirjuk kevésbé értékes, mint északi rokonaiké, nem üldözik őket olyan kiméletlenül, mint amazokat.

27. Boronás sakál

Hazája Dél-Amerika, az Andések nyugati és keleti lejtői, ahol még 5000 m magasságban is előfordul. A ritkásabb bozótokban tanyázik, a nagy erdőségeket éppen úgy elkerüli, mint a nyílt, szabad rónát. Nyáron és ősszel magányosan, télen és tavasszal párosan él. Nappal alszik, éjjel vadászik, kisebb emlősöket: nyulakat, őzbor-

jakat pusztít, de a szelid és vad szárnyasokat is szereti. Gyakorisága, rablószenvedélye miatt országos csapásnak tartják.

28. Brazíliai sakál

Szavannák kutyájának is nevezik ezt az állatot, amely az Orinocótól a La Plataig igen el van terjedve. Nagyon ravasz és okos állat, de igen kártékony, mert ha csapatostul sikerül egy-egy majorba bejutnia, csak a tetőkön, vagy magas fákon alvó tyukok menekülnek meg tőle, minden más elérhető állatot zsákmányul ejt, megfojtja és a bozótba hurcolva fölfalja. A bennszülött lakosság azt tartja, hogy kutyákkal párosítva kitűnő vadászutyák származnak tőle, amelyek kitartás, készség és ügyesség, jó szimat és hajtás dolgában minden házikutyát felülmúlnak.

29. Hiráre

Közép és Dél-Amerikában, Dél-Mexikótól Paraguayig, sőt még ennél délebbre is elterjedt. Részben a magas füvel benőtt mezőkön, részben sűrű erdőségekben tanyázik. Nagyon kártékony állatnak tekintik, mert még a lakóházak közelébe is odatolakszik és minden olyan apró emlőst lemészárol, amely nem tud ellene védekezni. Kitűnő kuszó létére a legmagasabb fákra is fölmászik, a madarak fészkeit kirabolja, a baromfiólakban a tyukok fejét leharapja s a kifolyó vért olyan mohósággal nyalja fel, mint a nyuszt, vagy a görény. Ez a menyétféle ragadozó az 1,1 m hosszúságot is eléri, de ebből a farkára 45 cm-t kell számítani.

30. Hosszufarku macska

Brazília valamennyi nagy őserdejében honos, nagyság tekintetében az erős házi macskával hasonlítható össze. Szép tarka bundája a macskák családjának egyik legszebb tagjává avatja. Mindenféle vad- és háziszárnyasnak igazi réme, a baromfiólakban sokszor igen nagy károkat okoz. Odvas fákbán, sziklahasadékokban, barlangokban készíti el vackát, itt hozza világra kölykeit is.

31. Ocelot

Dél-Amerika északi részében és Közép-Amerikában gyakori. Embertől nem bolygatott ősvadonba veszi be magát, az emberlakta vidékeken ritka. Teljes hossza 130-140 cm, ebből a farkra 40-50 cm esik. Szőrözete dus, fényes és puha, barnás, vörhenyes sárgászürke, fekete foltokkal tarkázott. Tápláléka jórészt madarakból áll, de szörnyű vérengzést visz végbe a baromfiólakban is. Szép szőrméje miatt vadásszák.

32. Pampaszi macska

A Rio-Grande vidékén, Argentínában és Chilében mindenütt előfordul. Az összes macskák közül ez a leghatározottabban hosszant sávzott. Hosszuszőrű bundája ezüstsürke alapszínűből halványabb vagy sötétebb rozsdás vörhenyesbarna sávok rínak ki, amelyek rézsutosan hátra és lefelé húzódnak. Életmódjáról nem sokat tudunk. Azt megfigyelték az utazók, hogy tápláléka főleg kisebb rágcsálókból áll.

33. Brazíliai puma.

A puma elterjedési köre Dél-Brazília és az Amazonas vidéke Bolíviáig. Nagyságban az oroszlán és tigris után következik, színezete az oroszlánéra emlékeztet. Legszívesebben az erdőszéleken és az embermagasságu fűvel benőtt területeken üti fel tanyáját. Állandó tartózkodási helye nincs, nappal a fák lombja között, a bozótban, vagy a magas fűben alszik, este és éjjel vadászik. Tápláléka mindenféle apróbb és gyengébb állat. Még a fürge majmok és gyorslábu nauduk sem érezhetik magukat biztonságban, mert éppoly ügyes a fa ágai közt, mint a pampák végtelen síkján. Kártékonyasága miatt minden eszközzel irtják, egyébként sem husa, sem bőre miatt nem lenne érdemes vadászni.

34. Jaguár.

A patagóniai Rio Negro és Rio Colorádó vidékétől északra Mexikóig, Dél-Amerika mérsékeltébb éghajlatu vidékein mindenütt előfordul. Életmódja olyan mint a többi macskáé. Tápláléka minden nagyobb gerinces állat, melyet le tud győzni. Igen gonosz, veszélyes rabló. Ereje a tigris és oroszlán erejéhez mérhető. Zsákmányát éppoly ügyesen fogja el a szárazon, mint a vizen. A halakat ügyesen egy talpcsapásával a szárazra dobja ki. Fán nem vadászik, pedig üldöztetés esetén ügyesen mozog az ágak között is. A csordákban sokszor nagyon érzékeny kárt tesz, a fiatal szarvasmarhát, lovat és öszvért tizedeli. Gyakran az ültetvényekre is betör és a háziállatokat szétépi. Kártékonyasága miatt a lakott vidékeken tüzzel-vassal irtják. Dél-Amerikában az indiánok -egyes utazók leírása szerint- urari méregbe mártott nyíllal lövik. Sem bőre, sem husa nem értékes.

35. Inia.

A fogas cetekhez tartozó hosszucsőrű delfinek Dél-Amerika valamennyi folyóját lakják. Az Amazonásban és mellékfolyóiban általánosan ismert. Sok igen érdekes leírást olvashatunk a 2-3 m hosszú, rózsapiros színű állatokról, amelyek gyakran nagy tömegekben fordulnak elő a folyamok tiszta és mélyvízü töbleiben, Életmódjukról egyébként nem sokat tudunk.

36. Amerikai tapir.

Az orrszarvufélékhez a tapirok állnak legközelebb. Kitt és más tudósok megállapítása szerint ez a legrégebbi emlősök egyike, mert a harmadkor óta szinte változatlanul megmaradt. A patás állatok ősei tapirszerűek lehettek. Braziliában, Guayanában mindjárt Amerika felfedezése után az utazók megemlékeznek egy nagy állatról, melyet először vizilónak gondoltak. Közel 2 m hosszú a teste, vállmagassága 1 m, színe feketés szürkésbarna. Életmódjáról csak igen hézagos ismereteink vannak.

37. Amerikai mocsári szarvas.

Brazília folyóit szegélyező mocsaras erdők lakója, 5-6-os csoportokban él. Ez a legnagyobb dél-amerikai szarvas kb. akkora mint a mi szarvasunk, csak karcsubb. Agancsai nagyok, gyakori a 10-es agancs. Színezete nyáron gesztenyebarna, télen barnászörös.

38. Pampaszarvas.

A dél-amerikai szarvasok legismertebbje. A brazíliaiak világos színéről "fehér őznek" nevezik. Agancsa emlékeztet a mi őzünk agancsára. Párosan vagy kis csoportokban él. Nappal a magas fűbe rejtőzik, éjjel csatangol. Csak egy borjat ellik.

39. Vikunya.

A dél-equadori, perui és bolíviai Andok füves lejtőin élő vad lámafaj. A lámáénál rövidebb, göndörebb, finom gyapja van. Melle, hasa fehér, egyebütt vörössárga. Az indiánok gyapját megnyirják és értékes, festetlen takarókat készítenek belőle.

40. Láma.

Peruban és Bolíviában a fennsíkokon hatalmas nyájokban tartják a lámát. A himeket teherhordásra, a nőstényeket gyapjutermelésre használják. Az egypatások bevitele óta a láma jelentősége alábbszállt, de értékes gyapjuja és kitűnő husa miatt még mindig nagy tömegben tenyésztik. Igénytelen állat, takarmányozása különös gondot nem okoz és könnyen szaporodik.

41. Guanakó.

A legnagyobb és legfontosabb szárazföldi emlőse Dél-Amerikának. Nagysága kb. akkora, mint a mi gimszarvasunké. A Kordillerákban, a Tüzföld erdős szigeteitől kezdve egészen Észak-Peruig és Equadorig el van terjedve. A dél-amerikaiak szenvedélyesen vadásznak, mert husa, bőre igen értékes. Különösen a fiatal állatok lágy és selymes bőre igen fontos kereskedelmi cikk.

42. Pézsmapekari.

A sertésfélékhez tartozó állat, amely 1,1 m-re is megnő. Vállmagassága 40-50 cm. Dél-Amerika minden erdős vidékén 10-15 db-ból álló falkákban vándorolnak, rendszeren a legerősebb kan vezetése alatt. Helyüket állandóan változtatják. A fák gyümölcsével és mindenféle gyökerekkel táplálkoznak. Lakott területeken az ültetvényekre is gyakran betörnek és pusztításukkal sok kárt okoznak. A kocák 1-2 malacot ellenek, amelyek igen fürge kis állatok és anyjukat mindenhová követik. Husát bőrét a lakosság felhasználja. Jellemző rá, hogy szalonna helyett csak vékony zsirréteg van a bőre alatt.

43. Fehértorku csuklyásmajom.

Közép-Amerikában és Kolumbiában él. Az újvilági majmok közül a legkönnyebben felismerhető. Csupasz, világos, husszinű az arca. A melle, válla és felső végtagjai fehérek, egyébként az egész teste barnásfekete. A csuklyásmajmok azokat az erdőket kedvelik, amelyeknek talaját nem nőtte be a bozót. Életük legnagyobb részét a fákon töltik, amelyeket csak akkor hagynak el, ha inni mennek. Nappal fáról-fára csatangolnak, hogy élelmüket megszerezzék, éjjel a fák összefonódott ágai közt huzódnak meg. Rendszeren 5-10 tagból álló családokban élnek. Fogságban igen könnyen megszelidülnek, de gyámoltalanabbak, ügyetlenebbek mint az óvilági majmok. Gereznájuk, husuk nem értékes, ezért csak akkor üldözik, ha az ültetvé-

nyek közelében már tulságosan elszemtelenkednek és kárt tesznek a gyümölcsben.

44. Szürke gyapjasmajom.

Az összes amerikai majmok között a legnagyobb. Az Amazonas és Orinoco vidékén, Peruban gyakori. Társaséletet él, fákon tartózkodik, gyümölcsfélékkel táplálkozik. Az indiánok kiválóan izletes húzáért vadásszák, ezért települések közeléből az állat elmenekül és inkább a magasabban fekvő vidékeken huzódik meg. Fogásban komoly, szelíd, sohasem mohó vagy erőszakos, de fürge, ügyes. Ezekért a jótulajdonságaiért szívesen megszelidítik, de Európába elég ritkán jut el, mert nem bírják ki a hajóutat.

Készült a FELSŐOKTATÁSI JEGYZETELLÁTÓ VÁLLALATNÁL, BUDAPEST
Felelős vezető: Heitter Imre